

ΚΩΛΟΣ-ΒΟΥ

Τεύχος 2

**"Τραγουδώ τους πεσμένους προπάτορες
είμαι των άστρων ο σκύλος
με τα μάτια κοιτάζω ψηλά
με τα χέρια γιορτάζω την λάσπη"**

N. K

ΒΟΥΚΩΛΟΣ

Λογοτεχνική φυλλάδα
Πανεπιστημίου Κύπρου

THEY POOP,

I SCOOP.

Βουκόλος: (ο) (λογ.) πρόσωπο που οδηγεί ζώα και ιδιαίτερα βόδια, στη βοσκή ΣΥΝ. γελαδάρης, αγελαδοβοσκός.

«Είχαν δεν είχαν τους ξεκάναν τους πειρατικούς σταθμούς»,
«έξω η ζωή χαμογελάει με τα νέα φλωράκια της» κι
«η αξία της γλάστρας έγκειται στην τρύπα της»- Ντίνος

«Είσαστε το παραβάν του εαυτού σας Πίσω σας γυμνή συμβαίνει η ζωή σας»
«Ο καθένας μια βίδα ένα γρανάζι Όλοι μαζί ένα σκοπο ρολόι Για να βλέπει την ώρα ο κανένας»
Και η «ποίηση ελεημοσύνη Στην παλάμη ενός κουλού κόσμου»
Χιόνης.

«Η σκέψις τα ποιήματα βάρος περιττό»
«όλοι μαζί κινούμε συρφετός»
«Στα χείλη μόνο οι λέξεις των παθών Ένα έχετε όνειρο: τον αγαθόν Αντρα σας και τα νόμιμα κρεβάτια»
Καρυωτάκης

«Με πόση απουσία παριστάμεθα
Με πόση απουσία παρακολουθούμε
προσεκτικά»

και
«Σκέψου πως δεν μας έμεινε άλλο όνειρο
Παρά να βγούμε από μια πόρτα»
Μόντης

«Ουρά παγονιού
σε πισινό μαϊμούς
τούτος ο κόσμος»- Παυλόπουλος

«Παράξενο λέει, πουθενά δεν ακούγεται
πια η μουσική μου»- Μότσαρτ, Σαχτούρης

«Ήταν μια υπέροχη μέρα της Άνοιξης
Έξω, κελαηδούσαν όσα πουλιά είχαν
Γλιτώσει από
Το νέφος»- Μπουκόφσκι

Να δούμε κατάματα επιτέλους τη θλίψη
του χαμού, το αδιέξοδο που μας
κληροδοτήθηκε, τις φωνές, τις μέρες που
ξημερώνουν και το αύριο που αναμένει
την υπεράσπισή μας, πέρα από μερισμούς
και κάστες. *Καλές αναγνώσεις*

Στο παρόν τεύχος γράφουν:

Έλενα Τορναρίτη
Νίκος Κοκάλης
Ονήσιλος Παυλίδης
Ερικήνη
Μαρία Μηνά
Χρυσόθεμις
Μαρία Γιαννίτσαρου
Δώρα Ηρακλέους

E-mails επικοινωνίας:
dwrothi@yahoo.gr
elena88p@hotmail.com

editorial

*«Έχουν σίγουρα να με κατηγορήσουν για ένα σωρό.
Που κοιμήθηκα για μέρες κατάχαμα εκείπέρα, που βρόμισα το σπίτι,
που ζωγράφισα καλαμάρια στους τοίχους, που έπαιξα μπιλιάρδο.
Θα με κατηγορήσουν που έκοψα τριαντάφυλλα απ'τον κήπο, που ήπια
μπίρα σπάζοντας τον λαιμό των μπουκαλιών στο περβάζι του παραθύρου:
δεν έχει μείνει σχεδόν καθόλου κίτρινη μπογιά στην ξύλινη κάσα.
Φαντάζομαι πως σε λίγο θα χρειαστεί να παρουσιαστώ μπροστά σ'ένα
ανθρώπινο δικαστήριο. Τους αφήνω αυτά τα σκουπίδια για διαθήκη.
Ελπίζω, χωρίς κομπασμό, να με καταδικάσουν για κάτι, έτσι ώστε να
πληρώσω μ'όλο μου το κορμί το σφάλμα να ζω».*

Ξεκινάμε τούτο το εξάμηνο με την φλασιά της Ακαδημίας: Λε Κλεζιό. Το απόσπασμα μου σπάει τα νεύρα για την απίστευτη ικανότητα των ανθρώπων να καταράζονται αυτούς που ζουν αυθορμήτως και να πριμοδοτούν τους κεκτημένους φωνογράφους. Μου θυμίζει σχεδόν Μπουκόφσκι για την ιδέα βέβαια, όχι την διατύπωση, στις αντιστροφές του *Burning in Water, Drowning in flame: αν νομίζετε πως τρελάθηκα/ δεν έχετε παρά να δοκιμάσετε/ να κόψετε ένα λουλούδι από/ τον κήπο του γείτονά σας.*

Ο χρόνος απλοϊκά δεν υπάρχει σύμφωνα με τον Einstein και τον Ηράκλειτο, έτσι δεν υπάρχει και κανένας λόγος συμφοιτητές (όχι συνάδελφοι, όπως τείνουν να μας αποκαλούν ειρωνικώς τα ακαδημαϊκά εργαλεία) να ευχηθούμε καλή χρονιά και τα συναφή αρχειοθετημένα ευχολόγια κάθε κοινωνικής συμβατικότητας. Είπαμε, ξεκινάμε με *Πρόστιμο* από Κλεζιό: στο οπισθόφυλλο του ομνύμου θα βρείτε το απόσπασμα που παρατίθεται και στο ταχυφαγείο της σκέψης σας, αν ψάξετε καλά τους καταλόγους, θα βρείτε την εντολή κάθε διαβίωσης που δεν μπορεί αν δεν σπάσει μπίρες κι αν δεν ζωγραφίσει στους τοίχους, έστω, καλαμάρια. Είναι τουλάχιστον, αποτρόπαιο να γράφει κανείς σήμερα με τις λέξεις αγάπη, υγεία και ευτυχία να κωλοτρίβονται στο πεζοδρόμιο της έκφρασης. Γι'αυτό θα αφήσω σε εκφορά, αυτό που θέλουμε όλοι κατά βάθος: την εξόρμηση και την ανάσα μιας στιγμής που μπάζει ευχαρίστηση, ένα μέρισμα αλήθειας και μιας λογής συντροφικότητα.

Το τεύχος Φεβρουαρίου καλωσορίζει αυτούς που βωλοδέρνουν ακόμα στους δρόμους με αιτήματα κι αξιώσεις ζωής κι αναθυμάται απολογιστικά όσα το αφορούν εδωπέρα. Τα διαδικαστικά προς το παρόν μπαίνουν στην άκρη κι όσες φανφάρες συνοδεύουν κάθε φορά την εκφορά ενός άλλου λόγου παραμερίζονται προκειμένου να γλιτώσει μια αυθόρμητη ιδέα κι ένα ανερμάτιστο εγχείρημα από τυχόν αφομοιώσεις. Ευχαριστούμε λοιπόν, αυτούς που μας μετροφυλλούν κι αυτούς που γράφουν ακόμα, έστω, επί ματαίω.

Έλενα Τορναρίτη

Η ΖΩΗ ΕΝ ΤΑΦΩ

Έχουν περάσει τρεις μήνες από τότε που πάτησα το πόδι μου για τελευταία φορά στο Πανεπιστήμιο. Κι όμως, πάλι βρίσκομαι εδώ, μπροστά από ένα πληκτρολόγιο και προσπαθώ να μαζέψω τα κομμάτια μου. Να μαζέψω τις μνήμες έξι χρόνων με όνειρα διαλυμένα, με νεύρα, με απογοητεύσεις, με μικροεπιτυχίες, με αποτυχίες. Έξι χρόνια πολέμου με ένα σύστημα το οποίο δεν σε αφήνει να ζήσεις κι απλώς σε κλειδώνει μέσα σε φοβικά σύνδρομα του τύπου «εάν δεν πάρω το πτυχίο στην ώρα μου έχω χάσει το τρένο». Ένα σύστημα, του οποίου ο μόνος στόχος είναι να σε βάλει να μάθεις ένα συγκεκριμένο πράγμα, να γίνεις ένα ακόμη γρανάζι, το οποίο όταν δεν το χρειάζεται η μηχανή το φτύνει, το στέλνει σ' ένα σκουπιδότοπο.

Πριν από έξι χρόνια μπήκα και εγώ στο Πανεπιστήμιο Κύπρου με τις προσδοκίες του μέσου Έλληνα πρωτοετή φοιτητή. Δηλαδή να γίνω ένας φοιτητής ενεργός, να κάνω πράγματα που μου αρέσουν, να ανακτήσω την προσωπική και κοινωνική ζωή που έχασα στο λύκειο και να μάθω πράγματα, να διευρύνω τους ορίζοντες μου περισσότερο από εκείνον που μου έδειχναν τα αποστειρωμένα και εκτός πραγματικότητας βιβλία του σχολείου. Απογοητεύτηκα οικτρά. Και αυτό γιατί, αντί για την εικόνα του πανεπιστημίου που καλλιεργείται στον Έλληνα, εγώ βρήκα κάτι το εντελώς διαφορετικό. Αυτό που βρήκα ήταν ένα εργοστάσιο παραγωγής εύκαμπτων εργαζομένων (όσον αφορά στις στάσεις στις οποίες θα τους γαμάει ο εργοδότης), γεμάτο με παιδιά-λάστιχο τα οποία με την έξοδο από το ευαγές αυτό ίδρυμα θα είναι έτοιμα να κάνουν τα πάντα για να μπορούν να υπομένουν καρτερικά τις ορέξεις των εργοδοτών.

Σε αυτόν τον πόλεμο βρήκα, κατά καιρούς, διάφορους συντρόφους και συμπαραστάτες. Μαζί γευθήκαμε μερικές μικρές νίκες, αρκετές απογοητεύσεις. Στο τέλος όμως, είχαμε μόνο θύματα. Άλλοι πλήρωσαν την αντίσταση με τον εξοστρακισμό τους από το πανεπιστήμιο, άλλοι με ένα πολύ πληγωμένο εγώ (στα όρια της παράνοιας κιόλας) και άλλοι αναγκάστηκαν να «πάνε σπίτια τους» για να περισώσουν τα όσα κομμάτια από τα όνειρα τους δεν έκανε θρύψαλα το πανεπιστήμιο. Η αλήθεια είναι ότι μέσα στο UCY είδα να χάνονται ή να χαντακώνονται μερικά από τα καλύτερα μυαλά της γενιάς μου. Άνθρωποι που εάν βρίσκονταν οπουδήποτε αλλού θα γίνονταν ηγέτες, ηθοποιοί, δάσκαλοι, διαολεμένα οραματιστές επιστήμονες, καλλιτέχνες. Μιχάλης, Άκης, Πρίτσκας, Βαρδουλάκης, Χάρης, Αλεξία, Λευτεράκος, Πόντιος, Μιχαλάκος, Μήτσος, Γκόνος. Άνθρωποι που είδαν τον εαυτό τους να χάνεται στην πλημμυρίδα της εντατικής ενασχόλησης και που παρά τις φιλότιμες προσπάθειες τους, δεν μπόρεσαν να συγκρατήσουν την δημιουργικότητα τους μέσα στις αυστηρές νόρμες που έβαζε το πανεπιστήμιο. Κάποιους τους έφτυσε το σύστημα λες και ήταν σπασμένα γρανάζια (Μιχάλης, Άκης, Πρίτσκας (ο άνθρωπος έφαγε διαγραφή από.....τα κομπιούτερ της μέριμνας), Χάρης, Μιχάλης) και κάποιοι άλλοι αναγκάστηκαν να σκύψουν το κεφάλι για να μην δουν τα πάντα να χάνονται. Τσακισμένα όνειρα, τσακισμένοι άνθρωποι, χάριν της κερδοφορίας μιας ομάδας απελαπιστικά λίγων καπιταλιστών. Το Πανεπιστήμιο Κύπρου πατά συστηματικά τα σταφύλια της οργής, αλλά η έκρηξη δεν έρχεται ποτέ, γιατί οι λίγοι που

εκρήγνυνται είναι, προς ώρας, καταδικασμένοι σε έναν μοναχικό αγώνα, επειδή πολύ απλά όλοι οι υπόλοιποι φοβούνται να οργανωθούν, είτε φοβούμενοι τον στιγματισμό (κοίτα αυτόν είναι σαν τους «παραπονιάρηδες» από την Ελλάδα), την τιμωρία (μην κοπούν στο μάθημα) και τις μύριες όσες τιμωρίες υπάρχουν στην πορεία. Εγώ τα πλήρωσα όλα μαζεμένα στο έκτο έτος. Σταδιακός παραγκωνισμός μου από την Φοιτητική (για να βάζουν βσέλιδα γεμάτα μαλακίες επειδή «δεν καλυπτόταν αλλιώς η ύλη» και να'σαι καλά neil που τους τα έχωνες σε μια περίοδο που εγώ δεν μπορούσα να τρέχω για τα οργανωτικά και να τους τα λέω από πρώτο χέρι), μετά ήρθε η τραυματική εμπειρία του φοιτητικού ραδιοφώνου κι έδεσε το γλυκό, η αντιπολίτευση εκπαραθυρώθηκε και από 'κει. Υπάρχει βέβαια, και η παράνοια του πρώτου έτους, που παραλίγο να βρεθώ καταθλιπτικός και ζούσα με μια δίαιτα από χάπια και αλκοόλ. Υπήρξαν και οι φορές που άκουσα από φίλους και συμφοιτητές ότι παίρνουν σιρόπια και αμφεταμίνες για να αντέξουν την πίεση και να μπορούν να εργάζονται τις ατελείωτες ώρες που τους ζητά το πανεπιστήμιο, ιδίως σε περιόδους εξεταστικής και παρουσιάσεων.

Είδα φίλους μου να λυγίζουν και να παραδίδονται στην τρέλα, να καίγονται. Είδα κόσμο να την πέφτει στα ναρκωτικά απλά και μόνο για να τα βγάλει πέρα με την παράνοια του συστήματος, είδα... Μόνο κάποιον να σκάει στο πανεπιστήμιο με επαναληπτική καραμπίνα και «όποιον πάρει ο χάρος» δεν είδα. Το χειρότερο όμως, ήταν ότι τουλάχιστον για ένα εξάμηνο σχεδόν χάθηκα από τους φίλους μου για να μπορέσω να τα βγάλω κι εγώ πέρα, να το τελειώσω το ρημάδι. Σε αυτό το πανεπιστήμιο πρέπει να γίνεις ο νταβατζής του εαυτού σου και να τον πουλάς τουλάχιστον για κάποιο χρονικό διάστημα εάν θέλεις να φύγεις λέγοντας ότι έχεις μάθει κάτι που θα σε βοηθήσει στο μέλλον σου, ό,τι βοήθεια και να συνεπάγεται αυτό.

Υπήρχαν όμως και χαρούμενες στιγμές, που χάρισαν απίστευτο γέλιο, κι ας έρχονταν με το σταγονόμετρο, κι ας έρχονταν με το μάτι στο ρολόι και την αγωνία των φίλων μου μήπως χάνουν την ώρα τους άσκοπα και δεν διαβάζουν. Εκείνες οι δύο χαοτικές εκπομπές με τον Τάσο και τον Ευθύμη, τα dnd sessions στο Δουκάτο, το πρώτο εξάμηνο λειτουργίας του κινηματογραφικού ομίλου, η ηρωική εποχή των πρώτων κινήσεων της ΠΑ.ΡΙ.Σ., μέχρι την ανακάλυψη των παιχνιδιών που παίζονται στα ανώτερα κλιμάκια της ΦΕΤΑΝ, και την σταδιακή αποχώρηση γεμάτη αηδία για αυτήν την κατάσταση, το ηρωικό πρώτο (και τελευταίο) τεύχος του ΚΡΑ, η ασύστολη μάσα στην Καλλίπολη και στην Πανδώρα. Αλλά ακόμα κι αυτά ήταν απλώς ένα μικρό ηρεμιστικό, μια μικρή απόδραση από την επαναλαμβανόμενη διαπίστωση ότι όλοι μας ζούμε αποσπασματική προσωπική ζωή. Σπασμωδικές σχέσεις, σπασμωδικός έρωτας, σπασμωδική διατροφή, πολλές φορές ελάχιστος ύπνος. Αυτή ήταν η ζωή μου, αυτή είναι και η ζωή των φίλων μου. Φοιτητική ζωή στη Λευκωσία.

Κουραφέξαλα. Αλλά αυτά παθαίνεις σε μια χώρα όπου βασιικός «παίκτης» στο κεφάλαιο παιδεία είναι ο ΣΕΒ, ο οποίος μάλιστα κάνει ό,τι γουστάρει στο θέμα και κανείς δεν του κουνιέται. Τελικά το UCY πέτυχε στον στόχο του για την ώρα. Να πάρει τα καλύτερα μυαλά μιας γενιάς και να τα μετατρέψει σε αυτιστικά άτομα, τα οποία βγαίνοντας μετά στην κοινωνία γίνονται άτομα που

μέχρι και πίπες θα παίρνουν από τα αφεντικά για να μπορέσουν να έχουν μια ζωή ανεκτή, χωρίς όνειρα κι οράματα, μιας κι όλα αυτά θα έχουν καταστραφεί μεθοδικά από τον τεράστιο μηχανισμό που λέγεται « Πανεπιστήμιο Α.Ε. » Το πανεπιστήμιο μας έχει καταδικάσει σε έναν βίο αβίωτο. Μια ζωή εν τάφω. Ελπίζω όποιος το διαβάζει αυτό να μην τα βάψει κατευθείαν μαύρα, αλλά να αναπτύξει τις σωστές άμυνες και τα ανάλογα αγωνιστικά αντανακλαστικά. Να οργανωθεί και να παλέψει. Να γίνουμε πολλοί, γιατί οι καιροί που πλησιάζουν είναι χαλεποί και εάν δεν πέσει έστω και ένα βόλι, εάν δεν γίνει έστω και μια διαδήλωση, εάν επιμείνουμε να μην παίρνουμε την ζωή μας στα χέρια μας, από δω και πέρα θα έρχονται μόνο σφαλιάρες και ταπεινώσεις.

Duke, Νίκος Κοκάλης

Με μουσική υπόκρουση από νάρκες που σκάνε...

Περπατώ στην πανεπιστημιούπολη και οι νάρκες που σκάνε κάνουν τις σκιές των κτιρίων να τρεμουλιάζουν και το έδαφος να σείεται ρυθμικά. Σκέφτομαι ασυναίσθητα τη συζήτηση που έγινε το τελευταίο 20λεπτο του μαθήματος που μόλις παρακολούθησα. Οι συμφοιτητές μου συνομιλούσαν με μένος και καταφέρονταν ενάντια στους Τούρκους, τους εποίκους και την παράνομη εισβολή. Οι φωνές υψώνονταν και διψασμένες για δικαιοσύνη κατακεραύνωναν την αδιαλλαξία του Ταλάτ, την κουτοπονηριά της Άγκυρας, την παθητικότητα των Τ/Κ.

Ήταν όλοι γεμάτοι με μια άγρια χαρά και ανέσυραν επιχειρήματα από τις εμπειρίες τους στα κατεχόμενα, από τα σπίτια τους, στα οποία δεν μπορούσαν να μπούνε, τα διαβατήρια που έπρεπε να δείξουν. Κανένας φυσικά δεν ανέφερε το ποιος ξεκίνησε τις διακοινοτικές φασαρίες, το καθεστώς σκλαβιάς και εξευτελισμού που επικρατούσε για τους Τ/Κ πριν την εξέγερσή τους, τα πούλμαν με αμάχους Τ/Κ που γαζώθηκαν και θάφτηκαν αυτούσια στο χρονοντούλαπο, την ΕΟΚΑ Β', τις εθνικιστικές παρόλες περί «ένωσης», τις περιουσίες των Τ/Κ που διαχειρίζονται τώρα διάφοροι γνωστοί-άγνωστοι, το αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι η πλειοψηφία των Τ/Κ ανταποκρίθηκε καταφατικά στην πρόταση λύσης της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η Τουρκική εισβολή ήταν γ'αυτούς απελευθέρωση, γιατί η αληθεια είναι ότι χωρίς αυτήν δεν θα υπήρχαν τώρα Τ/Κ, θα είχαν εξαληφθεί στη γενοκτονία. Αλλά αν τους έλεγα κάτι τέτοιο θα με «έτρωγαν» ζωντανό, ήταν δικό τους αυτό το πάρτι και δεν χωρούσε αντιρρήσεις και πνεύματα αντιλογίας.

Δεν έδειχναν να συνειδητοποιούν καν το γεγονός ότι το «ψευδοκράτος» έχει πραγματικούς πολίτες που υποφέρουν δυσανάλογα σε σχέση με τους Ε/Κ, ανθρώπους που έχασαν και αυτοί τα σπίτια τους, που καταπιέζονται από το καθεστώς τους και που είναι πραγματικά όμηροι αυτής της κατάστασης καθώς αποτελούν παγκοσμίως φαντάσματα: τα πτυχία, οι αθλητικές αποστολές και η διεθνής τους υποστήριξη δεν αναγνωρίζεται πουθενά. Ίσως οι συμφοιτητές μου να ταυτίζονταν μαζί τους περισσότερο, αν οι Τ/Κ είχαν το κατάλληλο βιοτικό επίπεδο για να έρθουν μια επίσκεψη από «εδώ» για shopping therapy και clubbing.

Καθόμουν και τους άκουγα προσεχτικά και δεν τολμούσα να πω αυτά που σκεφτόμουν, δεν ήθελα να τους χαλάσω αυτή την έξαρση αλυτρωτισμού, αυτή τη γλυκιά πανάκεια για όλες τις παρασπονδίες των «άνω», αυτό το τέλειο άλλοθι για τις αντιφάσεις και τις αδικίες του συστήματος... και άραγε πώς να αντιδρούσαν αν τους έλεγα πόσα εκατομμύρια ευρώ ξοδεύονται στα καζίνο και τα μπουρδέλα του... «ψευδοκράτους», λεφτά πάντως που δεν είναι καθόλου ψεύτικα. Ή αν τολμούσα να ανοίξω την καρδιά μου λέγοντας τους ότι οι ξένοι που ερχόμαστε στην Κύπρο νιώθουμε περισσότερη ζεστασιά και φιλοξενία από...τους εχθρούς μας, παρά όταν γινόμαστε στόχοι περνώντας μπροστά από τα αποστειρωμένα μαγαζιά της Μακάριου με τους ξιτισμένους θαμώνες να εκτοξεύουν αρχοντοχωριάτικη περιφρόνηση. Ή μήπως να μιλήσω για τα κορναρίσματα και τα γιουχαϊσμάτα από τους αφέντες του δρόμου ενάντια σε όσους υποπέσουν στο φριχτό αμάρτημα της πεζοπορίας; Ποιους δηλαδή; Τους οικονομικούς μετανάστες και τους ξένους φοιτητές που, όσο περίεργο κι αν ακούγεται, δεν έχουν την δυνατότητα να πάρουν αμάξι ή, για να γίνω ακόμα πιο προκλητικός, μπορεί απλώς να έχουν διάθεση για...περπάτημα.

Μιλώντας για μετανάστες θυμήθηκα και το μένος των συμφοιτητών μου ενάντια σ' αυτούς. «Έχει γεμίσει η Κύπρος Πακιστανούς, Ινδούς, και Σριλανκέζους, δεν ακούς πια ελληνικά» έλεγε κάποια και όλοι συμφωνούσαν, «ναι και Ρωσίδες που παίρνουν τους άντρες μας και κλείνουν σπίτια και Κινέζες στα καμπαρέ που σκορπίζουν αρρώστιες». Κανείς βέβαια δεν ήξερε ότι μιλάνε για ανθρώπους (συχνά αξιόλογους και μορφωμένους) κατατρεγμένους από δικτατορίες, από πολιτικές και θρησκευτικές διώξεις, από φυσικές καταστροφές, από την ανεργία, την φτώχεια, την αρρώστια που αναγκάζονται εδώ στην ξενιτιά να υπομείνουν τα πάνδεινα. Πάω στοίχημα όμως ότι όλοι οι συμφοιτητές μου σαν καλοί χριστιανοί που αγαπάνε τον πλησίον τους (προφανώς μόνο τον Ε/Κ πλησίον τους και αν...) συγκινούνται όταν ακούνε τη Μεγάλη Παρασκευή το «...δός μοι τούτον τὸν ξένον, ἵνα κρύψω ἐν τάφῳ, ὅς ὢς ξένος οὐκ ἔχει τὴν κεφαλὴν ποῦ κλίνει...»

Αυτό που μου έκανε τρομερή εντύπωση ήταν η καθηγήτρια που σχολίασε σχεδόν ορυσμένη: «και παίρνουν όλοι Ταϊλανδέζα baby sitter και τα παιδιά μεγαλώνουν μ' αυτούς τους βρωμισμένους και χάνουν την ελληνική τους ταυτότητα». Ναι! Λες και είναι γραμμένη στο DNA η ελληνικότητα και θα τους τη ξεγράψουν με φριχτή πλύση εγκεφάλου. Λες και δεν είναι άλλη μια κατασκευή, όπως το έθνος, η ιστορία και όλα αυτά που μας κάνουν πωρωμένα υποχείρια της εξουσίας. Που μας στρέφουν σαν τα ανθρωπάκια στα παλιά

ξύλινα ποδοσφαιράκια, αυτά με τα κολλημένα χέρια στο πλάι, σαν απομίμηση στρατιώτη σε στάση προσοχής που δεν έχουν μάτια να δουν μήτε στόμα να μιλήσουν. Και οι νάρκες έξω συνέχισαν να εκρήγνυνται με περισσό κρότο, σαν να επένδυαν μουσικά αυτή την θερμοκέφαλη συζήτηση υπενθυμίζοντας διαρκώς την παρουσία του Άλλου.

Υπήρξε μόνο μια φωνή διαφορετική από τις άλλες που έφερε το εξής επιχείρημα «εγώ σπούδασα Λονδίνο και συνήθισα να ζω σε πολυ-πολιτισμικές κοινωνίες». Λες και μπορεί να υπάρξει ποτέ η μη πολυ-πολιτισμική κοινωνία έξω από τις φαντασιώσεις των ρατσιστών και των εθνικιστών που μισούν την διαφορετικότητα. Η απάντηση πάντως που της έδωσαν ήταν αποστομωτική: «ναι αλλά αυτοί δεν είναι παράνομοι». Λες και μπορεί ποτέ ένας άνθρωπος να είναι παράνομος, λες και την ανθρωπιά, την καλοσύνη, την αξιοπρέπεια, το ήθος, σου τα δίνει η ταυτότητα, το διαβατήριό και ο αριθμός κοινωνικών ασφαλίσεων. Λες και μπορεί να εμψυχήσει αξίες και ακεραιότητα χαρακτήρα η σφραγίδα της υπηρεσίας μετανάστευσης και των τελωνειακών.

Όταν η συζήτηση αναπόφευκτα πήγε στα τηλεοπτικά προγράμματα αναφέρθηκε το σκανδαλιστικό φιλί κάποιων ομοφυλόφιλων που προβλήθηκε σε «ώρα που τα παιδιά ήταν ξύπνια». Άρχισε τότε ένας τρίτος γύρος μένους ενάντια στην σεξουαλική διαφορετικότητα αυτή τη φορά! Από τα διάφορα σχόλια που άκουσα αποκόμισα τα εξής : ο έρωτας των ομοφυλόφιλων είναι ακάθαρτος και φανερά κατώτερος από των ετεροφυλόφιλων. Τώρα σε τι, δεν κατάλαβα, ούτε το πώς ακριβώς έκαναν την σύγκριση: σε αισθητική; Ρομαντισμό; Πάθος; Κομψότητα; Στοργή; Βέβαια οι ομοφυλόφιλοι είναι εξωγήινοι οπότε μπορεί να ζευγαρώνουν σαν τα φίδια και να αλλάζουν και δέρμα στο τέλος. Το πιο εντυπωσιακό πάντως, πόρισμα ήταν ότι είχε την μαγική ιδιότητα να «μολύνει» και να... διαφθείρει όσους ατυχούσαν να γίνουν μάρτυρές του, για παράδειγμα, κάποιος που βλέπει μια ταινία με σκηνές gay ζευγαριών μπορεί στην στιγμή να «το γυρίσει»! Μην γελάτε, γίνεται! Κάτι σαν τη χολέρα και την πανούκλα μου έκανε η περιγραφή των συμφοιτητών μου! Μόνο που δεν πρότεινε κάποιος, να τους μαζέψουμε όλους μαζί και να τους κάψουμε, αλλά αυτή δεν θα ήταν και τόσο πρωτότυπη ιδέα...

Με τα πολλά τα καταφέραμε και εξαντλήσαμε το χρόνο του μαθήματος και έφυγαν όλοι ικανοποιημένοι, ιδιαίτερα αφού κατέδειξαν συνεργατικά όλα τα δεινά που ταλαιπωρούν τον δύστυχο κυπριακό λαό. Τώρα που φεύγω όμως και τα αφήνω όλα αυτά πίσω μου, ένα τελευταίο σχόλιο έχει μείνει να βουίξει στα αυτιά μου : «Ευτυχώς τώρα θα γίνει ο δρόμος και θα φτάνουμε γρήγορα και άνετα.» Όταν θα γίνει ο δρόμος... Όμως έτσι όπως τραντάζονται όλα, θαρρώ ότι περνάω μέσα από ένα τεράστιο ναρκοπέδιο, ένα ναρκοπέδιο που εκτείνεται από εδώ ως την άκρη του κόσμου, ως τα βάθη της μισαλλόδοξης καρδιάς μας.

Παυλίδης Ονήσιλος
onisilosp@gmail.com

Προς αποφοίτους ...

Αγαπητοί συμφοιτητές-απόφοιτοι,

Τα χρόνια πέρασαν και το πρώτο σας πτυχίο τέλειωσε. Πήγατε και στην πολύωρη αποφοίτηση με το καπέλο-ξεφτίλα τζαι τη στολή-κομπάρσος σε ταινία Χάρι Πότερ τζαι κάπως έτσι αφήκατε το Πανεπιστήμιον Κύπρου πίσω σας, πριν ένα, θκυό, τέσσερα χρόνια. Κάποιοι επήτε σε άλλα πανεπιστήμια, σ' άλλη γη, σ' άλλα μέρη, άλλοι αφήκετε τα ακαδημαϊκά ιδρύματα τζαι επιάσετε δουλειές σχετικές τζαι άσχετες με τζείνον που εσπουδάσετε. Κάποιοι που μας πάλε είμασταν ακόμα δαμέ για μεταπτυχιακά τζαι άλλα μαζοχιστικά (βρίζουμεν τα, αλλά κατά βάθος αρέσκουν μας, εν αντρέπουμεν να το πω). Μπορεί, λοιπόν, εσείς που εφύετε τζαι έσειι τζαιρόν να πατήσετε το πόδιν σας δαμέ, να σκέφτεστε μέσα-μέσα: «Μάνα μου ρε, το Πανεπιστήμιον Κύπρου, τι να γίνεται άραγες σου;».

Ε, το λοιπόν, η Ερυκίνη productions σας μεταφέρει εκ των έσω, ως ένα από τα παλαιότερα μέλη ετούτης της φοιτητικής κοινότητας (ο παλιός είναι αλλιώς), τι άλλαξε και τι όχι που τον τζαιρόν που ήσασταν δαμέ.

Τι άλλαξε:

1. Ναι, ναι, εχτίστηκε η πανεπιστημιούπολη τζαι οι εστίες. Τζαι λειτουργούν. Δεν είναι ψέμαν. Εχαλαρώσαμεν νάκκον στα κεντρικά (εσταματήσαμεν να τρώμεν στες σκάλες), αλλά μεν φανταστείς.
2. Αποκτήσαμεν ραδιοφωνικό σταθμό, το «UCY voice», αν τζαι εν «UCY τσιριλλιά» που έπρεπεν να το λαλούν, γιατί ώρες ώρες έρκεται σου να τσιριλλήσεις δαμέσα δα. Εν καλός ρε, να τον ακούεις, να θυμάσαι τα φοιτητικά σου. Ανάλογα με τες ώρες βέβαια. Το πρωινό-μεσημερο-απόγευμα αν πούμεν, όποτε το γυρίσω στο 95.2 (κάμνω τζαι διαφήμιση) 8 στες 10 φορές παίζει Χατζηγιάννην. Πιο αργά πετυχαίνεις τζαι alternative καλαμαράς. Περί ορέξεως...
3. Η φοιτητική εν έσειι πλέον Σωφρόνη, Δούκα, Κριτικήν του Κρητικού. Όπως τζαι να το κάμεις ένεν το ίδιο. Έσειι άλλους, βέβαια, τζαι άλλα έντυπα, σαν το Βουκώλο, αλλά άτε.
4. Η καφετέρια εσταμάτησεν να παίζει σερί Ρέμο, Πλούταρχο τζαι Βίση 24 ώρες το 24ωρο. Άλλη μια ένδειξη του ξεπεσμού των μεγάλων σταρ της ελληνικής πίστας.
5. Εναλλακτικά, τα τελευταία χρόνια, η καφετέρια παρουσιάζει νέους, ανερχόμενους Κύπριους ντι-τζέι στο πανεπιστήμιο, τουλάχιστον μια φορά τη βδομάδα. Μια πολιτισμική προσφορά του Πανεπιστημίου Κύπρου. Ξέρω τι σκέφτεσαι, αλλά όι εν σερβίρουν ποτά, άμαν θέλεις φέρνεις τες μπίρες τζαι τες τεκίλες που σπίτι σου.
6. Ο Αγώνας εγίνην άφαντος, μεν σου πω τζι η ΑΦΕ. Εν ξέρω αν πρέπει να λυπηθώ αλήθεια. Τζαι αν θυμάσαι την ΠΑΡΙΣ, ήταν στιγμιαίον φίλε, δεν κράτησε. Είχαν όμως δίκαια αιτήματα. Μεν γελάς, αν έξερες ότι τωρά

πιερώνουμεν 1.10 για το ίδιο φραπέ που έπινες τζι εσύ... Θωρώ την ΠΑΡΙΣ να αναγεννάται μέσα από τις στάχτες της.

7. Εγινήκαν καινούριοι όμιλοι που εσύ μπορεί να μην επρόλαβες. Τζαι η βραδιά ομίλων, σαφώς αναβαθμισμένη για να ξέρεις. Σταθερή αξία τωρά τελευταία (εκτός που το φαΐν που πάντα εξαφανίζεται εν ριπή οφθαλμού) στη βραδιά ομίλων, ο τοίχος (ο τοίχος αναρρίχησης ρε) τζαι προβολές βίντεο στους τοίχους. Τι; Εν με πιστεύεις; Καρτέρα ως του χρόνου, τζι έλα να δεις που μόνος σου.
8. Τες ασημιές, μονίμως σπασμένες, καρέκλες της καφετέριας θυμάσαι τες; Που εσκέφτεσουν: να κάτσω, να μην κάτσω; εννά σώσουν; Ε, ξέχαστες. Έχουν πλέον αντικατασταθεί από άσπρες, πλαστικές καρέκλες Lordos. Μια πινελιά από γάμο στο χωριό για να συμπληρωθεί το ντεκόρ. Όχι δεν έχει χάρτινα τραπεζομάντιλα.

Τι έχει μείνει ακριβώς το ίδιο:

1. Το σιντριβανούιν μπροστά που το ρολόιν εξακολουθεί να μην έσει νερό (η λέξη σιντριβάνι απονέμεται τιμής ένεκεν).
2. Ναι, ναι το νούμερο 1 σπορ στο Πανεπιστήμιον εξακολουθεί να εν η πιλόττα. Μεν ακούεις τες φήμες για τες αθλητικές εγκαταστάσεις. Ναι ρε, ναι, υπάρχουν οι εγκαταστάσεις, αλλά η πιλόττα εν άλλο πράμαν. Αν είσαι πιλόττας, τζαι επεθύμησες τα πολύωρα τουρνουά στην καφετέρια, μεν ανησυχείς πάντα έσει μιαν παρέαν στην καφετέρια που γυρεύκει τέταρτον.
3. Ναι, οι κύπριοι φοιτητές εξακολουθούν να εν οι μόνοι φοιτητές ανά το παγκόσμιον που διαθέτουν υπηρετικό προσωπικό να τους συνάει τα πιάτα τους.
4. Ναι, η εκκλησιά εν τζιαμέ ακόμα, τζαι ναι εξακολουθούν να κάμνουν αγιασμόν στην αρκήν της χρονιάς, νομίζω δηλαδή. Για να είμαι ειλικρινής έσει χρόνια να δω παπάν μέσα στην καφετέριαν.
5. Τα φαγιά της καφετέριας έχουν την ίδιαν σταθερήν ποιότητα. Ακόμα δεν έχει διευκρινιστεί επιστημονικώς πώς είναι εφικτό κάτι τέτοιο. Θυμάσαι ούλλες τζείνες τες φορές που έφαες χοιρινό, αλλά δε θυμίζε χοιρινό; Ε, ούτε τωρά θυμίζει. Τα υπόλοιπα για να είμαι ειλικρινής ένεν άσημα.
6. Ναι, οι φοιτηζιές εν ακόμα στην είσοδον. Διούν σου την αίσθηση ότι είσαι στο Μάλιμπου (χωρίς τους ηλιοκαμένους-ξανθούς-IQ πατάτα Αμερικάνους), τις οποίες για κάποιον παράδοξον λόγον πάντα κλαδεύκουν γυναίκες. Είμασεν τζαι φεμινιστικόν πανεπιστήμιον, όι πελλάρες.
7. Σταθερή αξία στο χρόνο, η κεντρική αυλή κάποιες μέρες του χρόνου μετατρέπεται σε ταράτσα, σαν τζείνες στες παλιές ταινίες που απλώναν οι νοικοτζυρές την μπουγάδαν στα σιοινιά. Ναι, ναι τη γνωστή μπουγάδα με τες κόκκινες τζαι μπλε αφίσες (ρούχα μαζί που πλύθηκαν κι έχουνε γίνει...μωβ;).
8. Οι φοιτητές τζαι οι φοιτήτριες εξακολουθούν να είναι όπως παλιά, τζαι οι κλασσικοί χαρακτήρες είναι παντού, όπως παλιά. Η ντυμένη-βαμμένη-τακούνη-τσάντα-πάμε στα μπουζούκια. Ο γκόμενος ο λουμένος της

κολώνιας, με το γυαλίν, τζαι το υφάκι. Ο πορωμένος με την παράταξη με το αυτοκόλλητον στο πέττον. Ο χαντακωμένος με την πιλόττα με το μάτιν μονίμως λλίον γλαρωμένον. Ο καλαμαράς με το στυλάκι το «σας έχω όλους χεσμένους». Η κουλτουριάρα φοιτήτρια με το στυλ το ό,τι να'ναι. Οι ροκάες/ροκούδες. Οι ερασμικοί. Οι παλιμπαιδίζοντες που παίζουν βόλεϊ ή μάππαν στο γρασίδι, παντομίμες τζαι ζώα/φυτά/πράγματα να περάσει η ώρα κλπ.

Φίλε απόφοιτε, αγαπημένε συμφοιτητή, όπως βλέπεις όλα τριγύρω αλλάζουνε, κι όλα τα ίδια μένουν. Τζι αν μέσα-μέσα πεθυμάς το Πανεπιστήμιον Κύπρου, τι να σου πω... όποιος εν έξω που το χορόν, πολλά τραούθκια ξέρει...
Λευτεριά σε μας τους υπόλοιπους.....
Ερυκίνη. Όβερ.

ΥΓ: πιθανότατα του χρόνου που ννα μαι τζαι εγώ που την άλλην μερκάν, εννά τα θορώ ούλλα όμορφα. Η μνήμη ξέρετε είναι μια επικοδομητική διεργασία...

Ερυκίνη

Μακρυγιάννης...

Βγαίνει έξω με τις συμφοιτήτριες. Αποφασίζουνε να πάνε στο νέο μαστ στέκι της πρωτεύουσας, τη *Μάζα*. Μία τα ξημερώματα και το δρομάκι κατάμεστο από νεολαίους σε επίσημη ενδυμασία.

Με φουσκωμένο μαλλί σπρώχνει τον κόσμο η Π. Σκληρή και πρόστυχη, με ένα απαξιωτικό προσποιητό βλέμμα διασχίζει τη λαοθάλασσα για να φτάσει κορδωτή στο μηδενικό της σημείο, μέσα στον ασφυκτικό χώρο με την έκρυθμη μουσική. Σκύλα ανάμεσα σε σκύλες, έχει εκείνο το κάτι που σε κάνει να αναρωτιέσαι αν ξεχάστηκε να κοιταχτεί στον καθρέφτη πριν επιλέξει το συγκεκριμένο άουτ φιτ, ή αν απλώς, η πωλήτρια στην μπουτίκ, απ' όπου ψωνίζει ήθελε να ξεφορτωθεί άρον άρον το κομμάτι που τώρα φορά. Διαλέγει το θύμα της μεταξύ φλώρων με ριγέ ροζ πουκάμισα και κολαριστά σιδερωμένα μαλλιά. Κοιτάζει εξονυχιστικά όλους τους μυώδεις άντρακλες του ύψους της, ένα και πενήντα, σε τριγωνικό σχήμα, με τις δύο γωνίες τους πάνω φαρδιοί και κάτω μικροσκοπικοί, μικροσκοπικά πέη με το ζόρι και τις ορμόνες να φτάνουν στο μέγεθος της μπάμιας, στριμοκοπημένα μέσα στα θεόστενα τζινάκια, ανυπόμονα να κατακτήσουν το αδηφάγο της αιδοίο που λικνίζεται στο ρυθμό.

Η Π. αποφασίζει να κάνει κάτι παράτολμο. Επιχειρεί να κοιτάξει έναν τυχαίο στα μάτια. Η υποψία πως ίσως τον φλερτάρει του μπλοκάρει το σύστημα. Αμέσως γυρνάει το μάτι του αλλού. Η άμεση επαφή των ματιών μπορεί να του κάνει κακό. Γυρνάει το κεφάλι στην αντίθετη κατεύθυνση για να την ξανακοιτάξει δειλά δειλά λίγα δευτερόλεπτα μετά. Η θέλησή του να το παίξει

γενναίος και να επιχειρήσει να ανταποδώσει το βλέμμα της δεν ευοδώνεται. Δεν φταίει αποκλειστικά αυτός για τούτο. Εμποδίζει, βλέπεις, η τύπισσα με το οξυζενέ σκουπόξυλο μαλλί που το παίζει και καλά κάτοχος της ζειμπεκικής τέχνης. Ξέρεις, παραπάτημα από την παραζάλη, βαρύς καημός στα στήθια, φτώχεια, λατέρνα και φιλότιμο.

Το ζειμπέκικο -σουξεδάκι πιπίλα στο στόμα ψιθυρίζουν τα μισομεθυσμένα κωλόπαιδα. Νιώθουν τους στίχους βαθιά. Το διακρίνει κανείς στο πονεμένο τους βλέμμα και στο νωχελικό τρόπο που ρουφούν το τσιγάρο. Σαν ήρωες σε μελό ταινία εποχής. Η μοναδική τους ευκαιρία να γίνουν ήρωες, να νιώσουν τα φώτα πάνω τους. Προβολείς εστιάζουν στο πρόσωπό τους,μπογιατισμένο με χιλιάδες πούδρες, φώτα αναβοσβήνουν, ο χρόνος γίνεται άσπρο μαύρο, κλικ κλικ κλικ, η ατμόσφαιρα πνιγηρή, ένας μαλάκας από δίπλα επιμένει να τους σκουντά κάθε τρεις και λίγο, είμαι εγώ εδώ άραγε, ίσως να αναρωτιούνται ορισμένοι.

Τα ποτά διαδέχονται το ένα το άλλο. Η Π. ποζάρει σε φωτογραφίες, τα φλας δείχνουν τη μούρη της κάτασπρη, πλάι σε μια άλλη παρόμοια κάτασπρη μούρη. Αφού τελειώνει και τούτη η υποχρέωση, η Π. είναι ελεύθερη να συνεχίσει το γλέντι της. Ψάχνει για το επόμενο υποψήφιο θύμα, τον τύπο που θα της χαρίσει το βλέμμα του, τον αριθμό τηλεφώνου του κι αν ίσως σταθεί τυχερή, ένα γρήγορο πήδημα στο αυτοκίνητό του.

Γύρω στις τρεις και βάλε, ανάβουν τα φώτα και το φιάσκο της ούτω αποκαλούμενης διασκέδασης τελειώνει. Για να δώσει την αυριανή συνέχεια με διαφορετικά καλοντυμένα puppets σε ένα άλλο in χώρο. Με ρούχα τσαλακωμένα, μασχάλες να βρωμοκοπούν ιδρωτίλα, παπούτσια λερωμένα με στάχτες και λεκέδες από τα χυμένα στο πάτωμα ποτά, ξέρεις, σπάμε ποτήρια για να δείξουμε τη μέθη και την αντρίλα μας, πληρώνουν στην καημένη σερβιτόρα τα οφειλόμενα και οι παραδομένοι στη γλυκιά μέθη των τεσσάρων ποτηριών με ούισκυ, υποβασταζόμενοι από το μοναδικό ίσως νηφάλιο της παρέας, πάνε να βρουνε πού στο καλό αφήσανε τα αμάξια τους. Οι μίνι κοπέλες περπατούν σαν σπασμένες κούκλες θεάτρου. Φταίνε τα δωδεκάποντα, τα απίστευτα άβολα μα τρομερά μοδάτα. Ο τύπος που το έπαιζε παράγοντας στην είσοδο του κλαμπ κρατώντας τη λίστα των κρατήσεων, τώρα ξέροντας πως σε λίγο θα σχολάσει, τους καληνυχτίζει με ανακούφιση. Φοράει γκρίζο λουστρίνι παπούτσι. Η Π. αν και δεν έριξε κανέναν τελικά απόψε, συμφωνεί με τους υπόλοιπους πως ήταν μια μέτρια βραδιά, πως το κλαμπάκι ήταν ασφυκτικά γεμάτο και πως χάλασε ο κόσμος που συχνάζει σε αυτό. Μπαίνει στο αμάξι και προς τη δόξα τραβά.

*Καημένε Μακρυγιάννη, να 'ξερες γιατί
το τσάκισες το χέρι σου.
Το τσάκισες για να χορεύουν σείκ
τα κωλόπαιδα.*

Μαρία Μηνά

Ξανά στο ίδιο έργο Θεατές...

Είναι φορές που μέσα στην απόλυτη παραφωνία - συχνά επιδιωκόμενη από τα νέα ρεύματα της εποχής μας - πέφτεις πάνω σε κάτι μικρά παραθυράκια που ανοίγουν κάτι από το μέσα σου. Κάτι σαν άδεια παρτιτούρα μπροστά στην πρώτη μουσική έμπνευση ή σαν λευκός καμβάς που περιμένει την πρώτη του πινελιά.

Σαν ένα τέτοιο άνοιγμα φαίνεται πια οποιαδήποτε προσπάθεια διαφέρει από τους μονότονους ήχους του παρόντος, μόνη σανίδα σωτηρίας στο απέραντο κενό. Είναι λοιπόν, ανακούφιση για μας τους εραστές της πένας, αυτή η δειλή ανάδυση ενός λόγου διαφορετικού - με ό,τι άλλο συνεπάγεται. Μια ευκαιρία να μιλήσουμε χωρίς φωνή, να βγάλουμε όσα μας τρομάζουν και μας πνίγουν σ' αυτή την περιρρέουσα ατμόσφαιρα που μας κατακλύζει...

Αρχή του νέου χρόνου με την παγκόσμια ειδησεογραφία να θυμίζει συνεχώς την αθλιότητα του είδους μας και τις σκόρπιες φωνές να μη λένε τίποτα περισσότερο από τα ήδη ειπωμένα. Άνθρωποι και καιροί έχουμε καταντήσει ποσά αντιστρόφως ανάλογα, αφού όσο μας ενώνουν οι διάμεσοι του αιώνα, άλλο τόσο μας απομακρύνουν. Καθένας πορεύεται στα τυφλά ψάχνοντας τον εαυτό του, σε μιαν αναζήτηση μάταιη και ουτοπική. Μόνο μοναχικές υπάρξεις παρασυρμένες από το ρεύμα, να παλεύουν ακόμα να σταθούν.

Κι εμείς εδώ. Φοιτητές στο Πανεπιστήμιο Κύπρου σου λέει, τίτλος επιπέδου. Ανεξαρτησία που συνίσταται αποκλειστικά στην κατοχή ενός αυτοκινήτου και ανησυχία που σταματά στην επιτυχή έκβαση των εξετάσεων. Ππο παντός δε καμία επαφή με τον υπόλοιπο κόσμο. Εμείς απλώς ομφαλοσκοπούμε, ανεξάρτητα με τις εξελίξεις στα παγκόσμια, ευρωπαϊκά, τοπικά τουλάχιστον γενόμενα. Μόνο κάτι (πρωτότυπες πάντα) σκηνές για την απροσδιόριστη ταυτότητά μας, να δείχνουν επανειλημμένα την ανωριμότητα που μας δέρνει. Μαζί βέβαια με τους αυτοανακηρυγμένους μεσσίες μας και όλα όσα πρεσβεύουν. Μια απρόσωπη μάζα έχουμε γίνει και πάμε από το τίποτα στο πουθενά.

Σε έναν κόσμο που κινείται μόνο σε παράλληλες ευθείες γεμάτος χάσματα και αντινομίες, δεν μπορείς να περιμένεις και πολλά. Σε μαύρη κωμωδία ηθοποιοί, παλεύουμε να συναντήσουμε το άγνωστο που πάντα μας διαφεύγει. Σ' ένα σανίδι που μας προκαλεί να φωνάξουμε κι ωστόσο μας αφήνει στη σιωπή.

Είμαστε κι εμείς που παλεύουμε να αποδείξουμε στον εαυτό μας πως είμαστε μονάδες έξω από τη μάζα, μα στην ουσία προσπαθούμε ν' αρνηθούμε πως είμαστε μέρος αυτής της παραφροσύνης που μας γυροφέρνει, πως την υποστηρίζουμε κάθε μέρα και περισσότερο. Μπορεί πάλι κι αυτή η ίδια η διαπίστωση κάτι να είναι... Μα θα είναι ίσως αργά όταν κάποτε φτάσουμε σ' ένα τέλμα και γυρίζοντας πίσω καταλάβουμε πόσο απατήσαμε τον εαυτό μας, πως αρνηθήκαμε ό,τι άξιζε, πώς γίναμε ανεπιστρεπτί ξένοι επιβάτες στο κορμί μας.

Χρυσόθεμις

/έκθετο/

*Με θυμάσαι που και που. Σκιά δεν είμαι.
Σου θυμίζω κάτι βράδια του Αυγούστου.
Χωρίς ήχους, ούτε λέξεις.
Μήτε σάρκα με σάρκα επαφή.
Σκιά δεν είμαι που τις νύκτες με θυμάσαι που και που.*

***

*Να ξέρεις, δεν αγάπησα ποτέ τις Κυριακές.
Να ξέρεις, έχω πάντα κάτι σύνθετο, το είναι μου.
Αυτό μου δείχνει τουλάχιστον, ο δικός μου καθρέφτης.*

***

*Γράψε λάθος. Γράψε λάθος για όσα έζησες.
Κι ας κυλά ο χρόνος ατελέσφορα.*

***

*Μου λέει: «Η ζωή μου είσαι η ζωή μου θα 'σαι».
Μου λέει: «Ποτές δεν σ' αγάπησα, ποτές».*

***

*Γράψε λάθος. Για ό,τι άκουσες ως τώρα, γράψε λάθος.
Για όσα θα 'ρθουνε στο μέλλον πάλι λάθος γράψε.*

***

*Μην ανησυχήσεις. Το βράδυ θα 'ρθει.
Θα τον ακούσεις ν' ανεβαίνει σιγά σιγά τις σκάλες.
Και όταν έρθει, όλα όσα περίμενες, όλα όσα επιθυμούσες, δεν θα υπάρχουν
πια.*

***

*Έτσι απλά και ανώφελα οι ελπίδες σου πετούν.
Χωρίς προορισμό. Χωρίς τόπο να στεριώσουν.
Και εσύ ελπίζεις, ελπίζεις, ελπίζεις.
Μα η ζωή σ' αγαπά, κι ας μην το ξέρεις.
Κάποτε, θα μάθεις. Κάποτε, θα ζήσεις.*

Μαρία Γιαννίσαρου

"I was born like everyone is born..."

Στον πρόλογο της μόνης ελληνικής έκδοσης παλαιστινίων πεζογράφων που βρήκα στην βιβλιοθήκη, ο Γιαχια Γιακλεφ, τοπινός γενικός γραμματέας της ένωσης παλαιστινίων συγγραφέων και δημοσιογράφων διηγείται ακροθιγώς την ιστορία της σύγχρονης παλαιστινιακής γραφής, ομολογώντας αυτονόητα, πως μέχρι το εξήντα τουλάχιστον, τα πολιτιστικά θέματα παραμερίζονταν μπροστά στα βασικά βιοτικά προβλήματα του παλαιστινιακού λαού κι όταν άρχισε κάποια δραστηριοποίηση λογοτεχνική, αναποφευκτα, θα' τανε πια συνυφασμένη με το τείχος των δακρύων, την θλίψη της προσφυγιάς και το βάναυσο του πολέμου. Από την άλλη μεριά της όχθης, βρίσκονται κείμενα ισραηλινών συγγραφέων, που τραβάνε κι αυτά τα νήματά τους απ' την ιστορία των δυο λαών και συχνά, φαίνεται να αποζητούν μια σύμπραξη -έστω σ' αυτό το επίπεδο- και μιαν ειρήνευση που δυστυχώς, ακόμα χωλαίνει και προσκρούει πάνω σε πέτρινα ιδεώδη και συμφέροντα. Παρακάτω παρατίθενται κάποια δείγματα γραφής από τον Mahmoud Darwish, τον γνωστότερο παλαιστίνιο συγγραφέα και τον εξίσου αναγνωρισμένο ισραηλινό ποιητή Aharon Shabta. Τρέπει βέβαια, να σημειωθεί πως οι Παλαιστίνιοι αποτελούν κάτι σαν φάντασμα και όσον αφορά την γραφή τους, αφού χτυπιούνται από χίλια μέτωπα κι η ανάγκη της επιβίωσης φυσικά προτρέπει κάθε άλλης ανθρώπινης εκδήλωσης. Ωστόσο, ακόμα κι όταν η εκδήλωση αυτή είναι αξισημείωτη, δεν τυγχάνει ιδιαίτερης αναγνώρισης.

I Am There

*I come from there and remember,
I was born like everyone is born, I have a mother
and a house with many windows,
I have brothers, friends and a prison.
I have a wave that sea-gulls snatched away.
I have a view of my own and grass,
An extra blade of grass.
I have a moon past the peak of words.
I have the godsent food of birds and olive trees beyond the kent of time.
I have traversed the land before the sword turned bodies into banquets.*

Mahmoud Darwish, Παλαιστίνιος ποιητής.

PASSOVER

*Instead of scalding
your pots and plates,
take steel wool
to your hearts:
You read the Haggadah*

*like swine, which
if put before a table
would forage about in the bowl
for parsley and dumplings.
Passover, however,
is stronger than you are.*

*Go outside and see:
the slaves are rising up,
a brave soul
is burying its oppressor
beneath the sand.
Here is your cruel,
stupid Pharaoh,
dispatching his troops
with their chariots of war,
and here is the sea of Freedom,
which swallows them.
{...} I told her:
D., even if they cut off your legs
(I called them "chips")
I'll love you.
It was, in fact, a vow.
You know how far I'd go with her?
Even into apostasy*

*even into the PLO
I'd - so I told her -
plain and simple
and all night
(every night)
kiss you
and I'm
entirely capable
I mean it in all seriousness
of carrying out
just such a total kiss.
I am a man
who, gradually,
has learned
the arts of love{...}
Aharon Shabta, Ισραηλινός ποιητής.*

Οι εποχές ανήκουν στους αναγνώστες

ΕΚΘΕΣΗ ΒΙΒΛΙΟΥ

16-20 ΜΑΡΤΙΟΥ

10:00-18:00 στο προαύλιο του κεντρικού πανεπιστημίου

10-20% έκπτωση σε όλα τα βιβλία που εκτίθενται

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΕΚΦΡΑΣΗΣ

σε συνεργασία με τον Δημοσιογραφικό Όμιλο

Δημοσιογραφικό άρθρο

Διήγημα

Ποίημα

200 ευρώ για τον "νικητή" κάθε κατηγορίας
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ ΡΕ...για τους τρεις πρώτους κάθε κατηγορίας

e mails επικοινωνίας: elena88p@hotmail.com, dwrothi@yahoo.gr